

Truyện Ngắn
Chủ đề: Chuyện Tình Thời Chiến
Tác giả: Lê Phi Ô

Hoa... mùa chinh chiến

*Thương em nén tiếng thở dài
Nợ em một cuộc tình phai mất rồi! **

Tôi chợt thức giấc, miệng khô đắng vì khát. Theo thói quen tôi ngồi bật dậy để tìm nước uống, vừa xoay người chống tay ngồi lên, cạnh sườn trái tôi đau nhói, tôi nằm vật xuống... cơn đau thật khủng khiếp làm trán tôi vã mồ hôi!

Cái đau làm tôi tỉnh hẳn, những hình ảnh trước khi bị thương hiện rõ mồn mồn một trong trí. Thiếu úy Long Trung Đội trưởng TrĐ1 kiêm Đại Đội Phó nhảy qua một mương trâu vừa khoát tay ra lệnh trung đội tấn công thì trúng đạn khiến anh té sấp xuống không cựa quậy. Trung đội 2 của tôi ở bên phải TrĐ1, tôi cho tràn lên đánh xuyên hông địch để cứu nguy TrĐ1. Cối 82ly của địch bắn cản tạo thành một vùng khói lửa mịt mù và bây giờ tới phiên tôi bị thương, đang cùng binh sĩ xung phong thì một mảnh đạn cắm vào giữa 2 xương sườn xô tôi té nghiêng và rớt xuống một mương nước. Khi chưa kịp hôn mê, lẫn trong làn khói lửa mịt mù tiếng Trung úy Đức đại đội trưởng đang điều động đại đội xung phong chiếm mục tiêu... rồi tôi lịm đi. Bây giờ thì tôi biết mình đang ở một Y viện nào đó vì mùi thuốc ê-te và mùi các loại thuốc khác mà bệnh viện thường dùng, bây giờ là ban đêm do ánh sáng đèn điện ngoài sân rọi vào một màu vàng nhạt.

Nghe tiếng rên y tá chạy vào, tôi ra dấu muốn uống nước. Sau đó y tá nhẹ nhàng cho tôi nằm lại, kê gối và đắp mền, hành động nhẹ nhàng chuyên nghiệp. Trước khi đi ra y tá để cái chuông nhỏ bên gối và kê tai tôi dặn nếu cần gì gấp thì rung chuông. Một mùi thơm từ mái tóc con gái nhẹ nhàng đưa tôi chìm vào giấc ngủ...

Có tiếng động làm tôi tỉnh giấc, trời đã sáng hẳn. Nhìn lên trần nhà, cây quạt trần xoay nhẹ tỏa ra một làn gió mát dịu. Nhìn ra cửa sổ đầy nắng sáng, một vài con chim se se đang chuyền trên những nhánh cây trướng cá, đồng hồ trên tường còn vài phút nữa là 8 giờ đúng.

Tôi định thần cố nhớ lại những sự việc đã xảy ra. Đúng như tin tức từ Bộ TTM, Trung đoàn Q.762 VC sau khi phục kích và làm thiệt hại một đơn vị của ta thuộc Sư Đoàn 23BB tại ấp Động Đền thuộc tỉnh Bình Tuy. Chúng sẽ mở chiến dịch tấn công ta tại Bình Giả thuộc Quận Đức Thạnh tỉnh Phước Tuy, trên đường đi có thể Trung đoàn Q.762 VC mở trận đánh nghi binh bằng cách tấn công Quận Xuyên Mộc thuộc tỉnh Phước Tuy, trong khi đó Trung đoàn Q.761 VC sẽ mở cuộc tấn công Bình Giả trong vòng một vài tuần sau đó. Chi Khu Trưởng Xuyên Mộc là Đ/U Trần Thanh Long (sau này là Trung tá TMT Tiểu Khu Phước Tuy) ra lệnh cho đại đội của tôi mở rộng khu vực hoạt động về hướng Bắc và Đông Bắc trong tầm Pháo Binh 105ly để sớm phát hiện địch xâm nhập.

Qua ngày thứ nhì thì đại đội tôi chạm nặng với địch cấp tiểu đoàn. Thiếu úy Long Đại đội phó tử thương, tôi Trung đội trưởng trung đội 2 bị thương khi cố gắng cứu nguy cho Tr/đội 1, Trung úy Đức đại đội trưởng là một sĩ quan gan dạ và đầy mưu lược, Ông đã đánh bật địch quân làm chúng phải rút lui để lại nhiều vũ khí và xác chết đồng bọn.

-----o-----

Hai chiếc blouse trắng bước vào, người đi sau đẩy chiếc xe thuốc mà ta thường thấy ở các bệnh viện. Người đi đầu làm tôi nhìn sững không chớp mắt, gương mặt đẹp phúc hậu và dễ thương nhất là đôi mắt to đen, nàng cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Chào Chuẩn úy, tôi là Nhung, Y tá trực sáng nay. Chuẩn úy thấy trong người thế nào?

Tôi lí nhí...

- Chào Cô... 2 cái ba sườn tôi... đau quá!

- Tôi biết, cũng may mà mảnh đạn bị 2 xương sườn chặn lại bên ngoài, nếu vào bên trong thì... Để tôi tiêm thuốc cho anh nhé, 9 giờ sáng sẽ có Bác sĩ đến xem lại vết thương cho Anh.

Nói xong nàng thoãn thoắt làm việc một cách chuyên nghiệp, khi cúi xuống tiêm thuốc vào vai tôi mùi thơm của tóc hồi đêm lại thoảng nhẹ trong không khí...

- Thưa Cô... đây là đâu... vậy?

- Đây là bệnh viện Nguyễn văn Nhất, Vũng Tàu, đáng lý phải tải thương anh về Tổng y viện Cộng Hòa nhưng vì vết thương của anh không nguy hiểm đến tánh mạng nên họ bỏ anh xuống đây.

- Đêm rồi hình như Cô cũng... trực ở đây phải không?

Cô y tá hơi ngạc nhiên một chút:

- Sao anh biết!

Một thoáng nghĩ ngợi rồi... tiếp:

- Đêm rồi đáng lý không phải phiên trực của Nhung nhưng vì thương binh tải thương về nhiều quá nên bệnh viện cần thêm người giúp.

Có người y-công vào giúp thương binh làm vệ sinh răng miệng nên Cô y tá chào tôi và đi ra. Nhìn theo tấm lưng mềm mại uyển chuyển sau chiếc blouse trắng gợi trong tôi một cảm giác lâng lâng khó tả... và, một nỗi buồn bỗng dưng ập đến. Cũng phổ biến Vũng Tàu này với biết bao tà áo trắng bay bay trong nắng, trong gió mỗi chiều tan học, cũng đáng điệu thướt tha mềm mại với những tiếng cười khúc khích thoảng trong tiếng gió đưa... Phượng bây giờ đã có chồng, nàng đang sống trong hạnh phúc hay là...? “Khi em đến, em đã dạy cho tôi biết thế nào là yêu thương tha thiết một người nhưng khi em đi, em chưa dạy cho tôi làm cách nào để quên đi một người mà tôi đã từng tha thiết yêu thương!!!” **

Buổi trưa ngày kế tiếp tôi đang nôn nao chờ đợi cái gì đó, mắt cứ nhìn qua cửa. Mấy con chim se sẻ chuyền nhau trên nhánh cây trướng cá thì Nhung đến, căn phòng như sáng hẳn lên. Tôi ngồi bật dậy nhưng cơn đau như xé lòng ngực làm tôi bật ngửa xuống gối, Nhung chạy vội đến làm ly cà-phê trên tay chao nghiêng tạt nước nóng lên tay làm nàng xít xoa. Nhung nhăn nhó rồi nạt khẽ tôi:

- Sao vô ý vậy, anh không biết là anh bị thương hay sao?

Cái mặt giận của Nhung Làm tôi quên đau... khẽ nói:

- Xin lỗi, tôi xin lỗi... Nhung! Nhung nhìn tôi... tôi nhìn Nhung trong mắt nàng có gì như bối rối pha chút ngượng ngùng. Tôi cũng không khác gì Nhung, sự bối rối làm tôi định nói gì đó nhưng rồi... quên!

- Anh có đau lắm không, lần sau nhớ... cẩn thận! Tôi có mua cho anh Café, nằm yên để tôi cho anh uống từng muỗng kẹo... nóng!

Lòng tôi như chùng xuống một cảm xúc khó tả trong khi niềm vui lại dâng lên. Lén nhìn Nhung sấn sóc... tôi có cảm giác như nàng là người thân, người em gái đang lo cho anh, nhưng đúng hơn là người... Bỗng nhiên Nhung nhìn tôi với ánh mắt lạ quá, ánh mắt chỉ có của những người tình đang... yêu nhau, tôi định nắm tay em nhưng kịp... dừng lại!

Nhung hỏi tôi:

- Chút nữa, tôi đọc lại địa chỉ của anh... để anh xác nhận có đúng không để bệnh viện báo cho người nhà của anh đến thăm.

- Dừng, xin dừng!

Nhung ngạc nhiên, tôi nói tiếp:

- Vết thương của tôi Nhung nói không nguy hiểm đến tính mạng hơn nữa, tôi chỉ có mẹ già duy nhất... đừng làm mẹ tôi sợ rồi lặn lội đi tìm...

- Còn anh em hoặc bà con của anh đâu?

- Tôi không có anh em nào nữa cả, mồ côi cha từ nhỏ... cũng không có bà con. Quê mẹ tôi tận ngoài Huế, lúc tôi 10 tuổi 2 mẹ con lặn lội vào Phan Thiết tìm bà con nhưng không gặp, rồi cả hai sống lây lất cho đến ngày tôi vào lính.

Đột nhiên Nhung nắm chặt tay tôi, nói với giọng như nghẹn lại:

- Tội anh quá... em đâu ngờ...!

Tay Nhung run trong tay tôi, có tiếng người đi ngoài hành lang tôi vội buông tay Nhung ra... và lắp bắp nói: “xin lỗi, xin lỗi!”

Nhung đứng lên dọn dẹp các thứ trên bàn ngủ lại cho ngay ngắn, sửa lại lọ hoa. Tôi ngắm dáng nàng, rồi gương mặt với chiếc mũi cân xứng, cặp môi xinh xắn, tưởng tượng khi cười chắc Nhung đẹp lắm. Thật may mắn, khi đang ở nơi khi ho cò gáy với những người nông dân tay lấm chân bùn, những cô gái quanh năm sống với nghề nông rồi bỗng nhiên bị thương, được chuyển về đây và bây giờ đang được ngắm “Người đẹp”. Ước gì thỉnh thoảng mình bị thương một lần (nhẹ thôi) để lại được hưởng những giây phút thần tiên như thế này! Đang vẫn vợ chợt Nhung quay lại, tôi định quay chỗ khác nhưng không kịp, nàng cũng lộ vẻ bối rối khi biết có người đang nhìn lén... mình!

Nhung lên tiếng:

- Quê Nhung ở Sài Gòn trong Dakao, vì làm việc ở đây nên mượn nhà ở chung với mấy chị bạn cũng làm y tá bệnh viện này, nhà bên kia đường đối diện bệnh viện. Xung quanh là hàng quán bán đủ thứ, anh muốn mua gì hoặc ăn gì cho Nhung biết, sẽ mua giùm anh...

- Cám ơn Nhung tôi chỉ muốn... (định nói chỉ muốn ngắm Nhung cũng đủ, nhưng số sòng quá may mà ngưng kịp lúc).

- Anh muốn... gì?

- Mỗi sáng được uống cà-phê của Nhung cho thì còn gì bằng.

- Máy đưa bạn Nhung nói... mấy ông lính thường thích uống Café sáng. Trước nhà Nhung là quán Café ngon nổi tiếng nên Nhung mời thử anh một ly xem anh có thích không!

- Cám ơn Nhung thật nhiều...!

Cả hai cùng cười, nhưng quả tình khi Nhung cười nàng đẹp quá! Hình như mỗi ngày mỗi đẹp hơn và vết thương của tôi cũng bớt đau hơn hôm trước. Phải chi, không gian và thời gian ngừng lại ở đây... mãi mãi!

-----0-----

Hôm qua Nàng không đi làm, tôi ngồi đứng không yên... cứ đi ra đi vào, hết nằm nhìn cây quạt trần rồi đi ra nhìn mấy cây trứng cá, lũ chim thấy tôi cũng né tránh, không muốn bấn mảng, nổi cô đơn như chưa bao giờ bị cô đơn như lúc này. Nhung bây giờ ở đâu, em... đang làm gì!?

Tiếng bước nhẹ sau lưng, tôi quay lại... Nhung cũng đứng lại nhìn sững tôi. Mừng quá làm tôi quên cả ý tứ nhào đến ôm chặt lấy em, mùi thơm của mái tóc của da thịt làm tôi chột tỉnh... buông em ra và hốt hoảng luôn miệng xin lỗi. Vẻ mặt em buồn buồn, không nói. Tôi nói một hơi không kịp thở:

- Hôm qua sao em không đi làm, em ở đâu, em có bệnh đau gì không, em...!?

Nhung nhẹ ngược lên nhìn tôi, giọng buồn buồn:

- Không, em không sao hết, hôm qua...

- Hôm qua sao? (tôi hấp tấp...)

- Không hiểu sao... em buồn quá không muốn đi làm, nhiều lần muốn vào nhưng rồi... lại thôi.

- Em có biết là anh mong em từng phút, từng giây không?

- Em biết! hôm qua Bác sĩ nói ngày một anh xuất viện! (Nhưng nói chưa dứt toan bật khóc nhưng ngừng lại kịp).

Hai tiếng “xuất viện” tôi nghe như sét đánh! Nhưng kịp nghĩ, đơn vị đang cần tôi, anh em đang chờ tôi... những người lính mà tôi đã từng xem như ruột thịt đang đợi tôi trở về. Lòng tôi lại rộn lên một thứ tình cảm lớn hơn, tình huynh đệ chi binh mà những người từng đứng trước hiểm nguy nhìn qua nhìn lại chỉ thấy những khuôn mặt đen sì do nắng gió chiến trường đã tạo nên thứ tình cảm thiêng liêng đó! (tôi nói nhỏ chỉ đủ vừa hai đứa nghe):

- Mới đó mà đã hai tháng rồi, anh phải trở về đơn vị với anh em đồng đội của anh. Họ đang chờ anh, rồi mình sẽ gặp lại nhau... thời gian vài tháng không lâu đâu em, mình lại gặp nhau!

(ngoài miệng nói cứng nhưng lại mềm lòng khi nghĩ đến ngày một phải xa em!)

Nhưng bước vội vào phòng và... ngồi khóc! Tôi chưa bao giờ phải “đôi diện” với... nan đề này, cũng không biết phải nói gì, phải làm sao đây! Thà đưa cho tôi cây súng, tìm gặp vc rồi bắn qua bắn lại còn dễ hơn...

-----0-----

Về lại đơn vị cũ, anh em gặp nhau mừng rỡ vô cùng. Tôi được ban thưởng một Anh Dũng Bội Tinh ngôi sao Đồng, một Chiến Thương Bội Tinh. Ông ĐĐ Trưởng của tôi đã thăng cấp Đại úy 3 bông mai vàng chóc trên cổ áo (Đại úy Lê Văn Đức một năm sau ông làm Quận Trưởng Xuyên Mộc)... một buổi tiệc thịnh soạn thết đãi tôi người trở về từ cõi... “chưa chết”. Hôm sau ra nghĩa trang thăm những đồng đội đã chết, Thiếu úy Long ĐĐ phó được truy thăng cố Trung úy và được gia đình đem về quê mai táng.

Chiều nay một mình ngồi trên lô-cốt, nhìn về hướng mờ xa mà tôi đoán là Vũng Tàu, nhớ em vô cùng, nhớ quay quắt, chắc em cũng nhớ tôi không kém, “đừng khóc nghe em, em khóc nhiều làm hư đôi mắt đẹp của anh!” bỗng dung nhớ đến 4 câu thơ của Văn Quang viết trong “Những lá thư màu xanh”:

“Chiều Nam Giao còn mưa không em

*Mây chiều nay còn ngưng bên thêm
Heo may gió lạnh vào đôi mắt
Em ơi, chiều nay tôi... nhớ em!”*

-----0-----

Đã hai lần Nhung lặn lội đến Xuyên Mộc thăm tôi, mờ sáng Nàng phải đi xe Lambretta 3 bánh, qua đến Bà Rịa đổi xe Lamb đi xuống chợ Đất Đỏ. Từ đây chỉ có xe Lamb mỗi ngày một chuyến đi Xuyên Mộc đoạn đường bụi mù đất đỏ dài 30 cây số, 11 giờ trưa xe đến XM và 2 giờ trưa phải lên xe trở về lại Đất Đỏ, rồi về lại Bà Rịa. rồi từ Bà Rịa lại đón xe đi về Vũng Tàu.

Tôi bảo đừng đi như vậy nhưng Nhung vẫn cứ đi, nhất là đoạn đường từ chợ Đất Đỏ đến Xuyên Mộc phải xuyên qua nhiều cánh rừng và vc thường xuyên chặn xe. Trục Thăng thì một tháng mới có một lần đáp xuống khoảng 5 phút là cất cánh, đến để phát lương và tiếp tế đạn dược, thực phẩm, v.v.

Hôm nay tôi và Nhung hẹn gặp nhau tại nhà Nàng ở Đa-cao (SG), xem như là để tôi ra mắt gia đình bên “Vợ tương lai”, gia đình nàng chỉ có người Mẹ, người Chị và một đứa em gái 14 tuổi. Tôi vừa mừng lại vừa run, không biết Nhung đã nói gì với gia đình Nàng về tôi, hỏi mãi Nhung chỉ nói “Bí mật quân sự, rồi anh sẽ biết”. Tôi nôn nóng xe đi mau tới Sài Gòn để gặp Nhung, Nàng về trước cả tuần và cũng đang nôn nóng chờ tôi.

Xe gần tới Quán Chim thuộc Long Thành, đoạn đường này mất an ninh cả ngày lẫn đêm, thường xuyên vc đập mô, phá cầu hoặc chạm súng với lực lượng an ninh trực lộ do anh em Nghĩa Quân phụ trách. Tôi cầu mong đường sá đừng có gì trở ngại để tôi sớm gặp được người yêu, nghĩ đến đó lòng tôi nôn nao khó tả, chỉ hơn một giờ nữa là tôi sẽ đến Sài Gòn và sẽ nhìn thấy Nhung đứng đón tôi tại bến xe với nụ cười tươi trên môi.

Hai bà khách ngồi hàng ghế trước tôi nói chuyện suốt cả giờ vẫn chưa ngưng, một bà chồm ra cửa sổ chỉ xuống đường khi xe chạy qua chiếc cầu ván chiều dài chưa tới 10 thước nói lớn:

- Khoảng 5, 6 ngày trước ở đây có đụng độ, thằng cháu tôi kể lại... Đây, đây này chị... xe đồ thăng gặp ở đây và anh tài xế bảo mọi người nhanh nhanh xuống xe để tránh đạn. (bà nói tiếp):

- Hai bên đánh nhau súng nổ quá trời... đánh nhau ở đầu kia kia chỗ đầu áp đó, áp Quán Chim này nổi tiếng nguy hiểm đó chị...

Bà bạn hỏi:

- Lúc đó chị ở đâu?

- Ở đâu giờ! Tôi cũng nhào xuống xe như mọi người, tụt xuống mương nước bên lề đường đó... đó...

- Nghe chị nói bắt ớn lạnh, vái ông bà hôm nay đi cho suông sẽ...

- Có một cảnh thương tâm xảy ra bữa đó làm tôi khóc... quá trời, hình như ai cũng khóc!

- ?

Bà khách thứ nhất bắt đầu kể: “Tiếng súng tiếp tục nổ ở đầu ấp càng lúc càng dữ dội, bọn vc đông lắm mà bên lính Quốc Gia chỉ có 6, 7 người. Vì yếu thế hơn nên mấy anh Nghĩa Quân rút dần qua bên kia đường, có 2 anh lính đi sau cùng... một anh bị thương, anh kia đứng lại cứu bạn cũng bị trúng đạn té ngổ xuống đường... mọi người đều thấy 2 anh bò lê trên đường, toán lính kia đang đánh nhau với vc nên cũng không cứu được bạn mình. Cũng may vì bạn đánh nhau với lính nên bọn vc không để ý đến 2 người lính bị thương.”

Bỗng nhiên trong đám hành khách đang nằm dưới đường có một người đứng dậy, trèo lên xe làm anh tài xế kêu “xuống, xuống... bộ muốn chết hả!”, người đó không trả lời, độ vài phút sau mới chịu xuống với một túi xách rồi chạy khom lưng về phía 2 anh lính bị thương. Mọi người sợ hết hồn, nhìn kỹ thì ra một cô gái. Súng vẫn nổ, mọi người chồm lên la hét “đứng lại... đứng lại”, cô gái vẫn khom lưng chạy về phía 2 người bị thương.

Đến nơi cô gái lục tung đồ đạc... không biết cô đó làm cái gì, nhưng mọi người kịp nhận ra là cô ấy đang tìm cách băng bó vết thương cho 2 người lính! Trong đám đông đang nằm tránh đạn có người lên tiếng “Trời ơi! không biết con cái nhà ai, không biết có bà con gì không mà trong khi đạn bay súng nổ... không sợ chết, chạy dưới làn đạn để... cứu người!!!”

Rồi trong đám đông có người đọc kinh cầu nguyện, có người cầu xin Thượng Đế Ông Bà phù hộ cho con người can đảm đó được bình yên! Tiếng súng giao tranh vẫn còn nổ dữ dội, lại một tốp người súng đạn từ các bụi rậm chạy về phía hai người lính bị thương và cô gái, nhìn kỹ thì ra là vc. Chúng đứng lại chừng vài phút rồi... đưa súng bắn 2 người lính bị thương... rồi tiếng la hét của cô gái cùng một lượt với tiếng la hét náo loạn của đám hành khách xe đò. Trong âm thanh hỗn độn đó lại có tiếng súng nổ và người ta thấy cô gái bị mấy thằng vc bắn té bật ngựa và... nằm im bất động!!! Từ trong đám hành khách vài tiếng kêu “Trời ơi!” thảm thiết, rồi tiếng khóc, tiếng người ới mưa... rồi người ta nghe rõ tiếng máy bay, tiếng bomb nổ... vài chiếc Trực Thăng đáp xuống cạnh chiếc xe đò,

một toán lính trong số lính đó đến bảo vệ và dìu đám hành khách lên xe... Tài xế cho xe lùi về phía sau một khoảng xa tương đối an toàn cùng với toán lính bảo vệ xung quanh.

Bà khách thứ hai nghe bà khách thứ nhất kể xong Bà vẫn còn khóc... hai bà cặp mắt đỏ hoe. Tôi ngồi phía sau máu nóng trong người cũng sôi lên theo từng lời kể!

Xe vào đến bên Văn Thánh, tôi nhìn dáo dác để hy vọng tìm thấy Nhung... không một mái tóc dài, một tà áo thướt tha nào tôi bỏ sót nhưng vẫn không thấy em. Xuống xe tôi vào một quán nước, lựa một chỗ dễ quan sát nhất để ngồi chờ. Hai tháng trước và cách đây hơn tháng tôi cẩn thận viết thư để Nhung biết chắc ngày tôi về, có thể Nhung bận rộn sửa soạn buổi gặp gỡ giữa tôi và gia đình cho chu tất nên em nhờ người khác đón tôi, cứ thấy người nào có vẻ dáo dác tìm kiếm là tôi đến hỏi có phải tìm tôi không... Trời chiều xuống dần, bến xe đã thưa bớt khách, hay là... tôi biết tánh cô bé này rất cẩn thận, nàng biết tôi đi đường mặc thường phục muốn tôi xuống xe tìm một chỗ nào đó thay quân phục trước khi về đến nhà nàng. Nhớ đến lời Nhung dặn, tôi mỉm cười, muốn tôi mặc Quân Phục khi bước vào nhà Nàng lần đầu tiên, Nhung bảo tôi mặc quân phục trông oai hùng lắm khi nàng đến đơn vị thăm tôi. Tôi xin phép chủ quán cho vào nhà tắm để thay quần áo, thay xong khi bước ra chủ quán cũng khen “Ông lính nào cũng đẹp trai và trông thật oai hùng!”, tôi cảm ơn và tự thấy sung sướng trong lòng!

Từ bến xe đến nhà Nhung ở đường Đinh Tiên Hoàng không xa, tôi xuống xe trước một con hẻm lớn, sửa lại quân phục cho ngay ngắn chậm rãi tiến đến căn nhà mà người yêu tôi và gia đình nàng đang đợi. Còn khoảng 10 thước nữa, trước một căn nhà có vài người áo quần chỉnh tề cả áo dài và vét-tông vô ra làm tôi càng thêm hồi hộp, thêm vài bước nữa tôi lại càng hồi hộp hơn!

Nhìn lên số nhà, như vậy chỉ còn cách 2 căn nữa là nhà Nhung. Bỗng nhiên có một cảm giác là lạ đang xảy ra trong tôi, dừng lại tôi đưa tay lên chặn ngực... chậm rãi tiến đến trước cửa, một vài người tò mò nhìn tôi. Bước lên bậc cửa, khói nhang từ chiếc bàn thờ tỏa ra mùi thơm dễ chịu, một người đàn bà trẻ tôi đoán là chị của Nhung vì rất giống nàng nhìn tôi rồi quay vào trong gọi “Má ơi, má!”, mẹ Nhung bước ra ngơ ngợ nhìn tôi rồi bà đứng lại gương mặt tái nhợt nhăn nhó gần như khóc.

Linh cảm điều gì đó tôi quay phắt lại, tiến sát bàn thờ... cúi xuống nhìn kỹ vào bức chân dung có cả tên họ người chết. Tôi hiểu tất cả, câu chuyện hai người đàn bà kể nhau nghe trên chuyến xe trưa nay, và chiếc xe đồ gập lính Quốc Gia và vc đánh nhau hôm đó là xe đồ hiệu “Thuận Hiệp”, hãng xe duy nhất chạy đường Vũng Tàu – Sài Gòn có giảm giá cho học sinh và công nhân viên chính phủ. Tôi đứng như trời trồng, hai nắm tay nắm chặt làm xương nghe kêu răng rắc, quai hàm tôi bạnh ra, mắt mở trừng trừng, ngoại hình tôi không còn là con người nữa mà là một quái vật đang nghiến răng như muốn ăn thịt một ai... và cùng lúc ấy, bên trong con người tôi tất cả chỉ là tan nát, tim gan còn gì ngoài

tan nát và nát tan, hết rồi... hết thật rồi! Miệng lẩm bẩm “sao lại là em, sao lại là em... Nhưng ơi!”

Người lính từng xông pha ngoài chiến trường lửa đạn... như kiệt sức và mềm nhũn người lại, toàn thân run lên từng hồi và tôi... bắt đầu... khóc, những dòng nước mắt âm thầm chảy xuống đất, chảy vào tim tôi... tan tác... đau thương!!!

Lê Phi Ô

Viết cho H. mong em siêu thoát nơi chốn yên bình, nơi không có hận thù và không còn nghe tiếng súng!
LPO

Tác giả ghi chú:

* thơ Hoàng Oanh (Sài Gòn)

** mượn ý từ một tấm thiệp trên net (không có tên tác giả).

